

---

ligt niet vast, we bepalen hem met het oog. De staander zit gedeeltelijk in een hoesje om te voorkomen dat hij links of rechts uitbuigt.

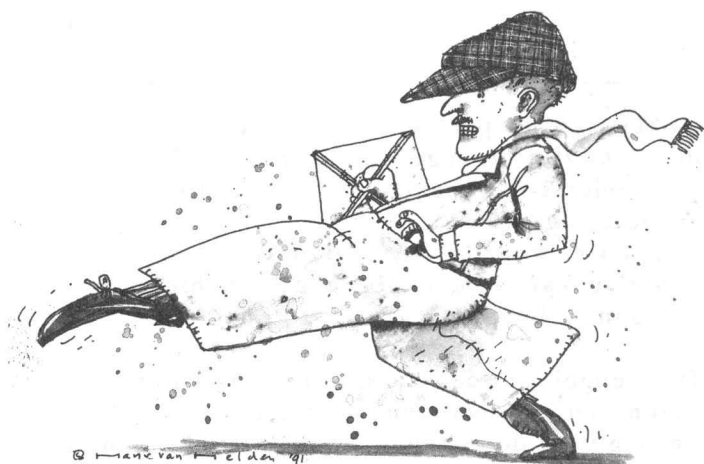
Op de foto zien we het model met de verlengde vleugelstokken, bij A zijn ze doorgetrokken tot de vleugelrand. De lift verbetert daardoor aanzienlijk, maar gaat ten koste van het karakteristieke gefladder.

Door zijn dartele gedrag is het een zeer "gezellige" vlieger, dat nog versterkt wordt door er twee aan één lijn op te laten. Ze duikelen dan

voortdurend om elkaar heen. Omdat het bij hun aard hoort af en toe naar beneden te duiken, houden ze elkaar vaak in de lucht. (Het begrip stabiliteit moet voor deze staartloze vlieger wat ruim worden opgevat).

Ze vliegen het mooist bij wind tussen kracht 2 en 4 Bft.

Kees Haafkens en Janette van Steen, Amsterdam.

sjaalman

De Waddeneilanden zijn bij mij altijd favoriet geweest boven andere vakantie-oorden, vanwege de wind, de frisse lucht en vooral de ruimte. Je neemt een berg vliegers mee en je kunt je de hele dag uitstekend vermaken.

Zoals iedereen wel weet werkt vliegeren erg aanstekelijk. Eerst word je omringd door belangstellenden en binnen de kortste keren is de hemel vol vliegers. Eerst vliegeren de kinderen en vervolgens - zij het een beetje schuchter - de ouders.

Nu is die "volle hemel" nogal betrekkelijk. Niet te vergelijken met een vliegerfeest, maar er zijn er genoeg om wel eens in aanvaring te komen. Voor zo'n aanvaring ben ik wel een beetje huiverig, want goede vliegers zijn op het eiland waar ik bij voorkeur vertoef, zeldzaam.

De meeste vliegers zijn onstabiele reclamevliegers en die hebben als touw zo'n gemeen dun vislijntje, dat mijn touw in een snelle haal doorsnijdt.

Oppassen is dus de boodschap.

Zo stond ik op een rustige avond een van mijn favoriete vliegers te luchten. Buiten mijn vlieger waren er nog twee in de lucht, waarvan één zo'n beruchte RABO-bank vlieger. Onwillekeurig wil je altijd zien, wie die andere vlieger bestuurt, maar ik zag alleen maar duintoppen.

Nee, de vlieger is niet vastgebonden, want nu wordt hij gevierd. Toch nog maar eens goed kijken. Je volgt de lijn en waarachtig, tussen het helmgras zit iets roods. Ik schort mijn vliegerwerk op en ga op onderzoek uit. Langzaam loop ik achteruit met één oog op mijn vlieger en de andere speurend naar de duintop met de rode vlek. En jawel, daar ligt hij. Een lichtbruine geruite pet met daaronder een rode sjaal en een lichtbruin suède leren jas. Op de sjaal na ligt daar perfect gecamoufleerd mijn deftige buurman van de camping te vliegeren. Zijn zoon van zestien gaat liever met zijn vrienden naar het café, dan vliegeren met zijn vader en pa zelf durft kennelijk niet zo goed met zijn vliegertje in het daglicht te staan. Dat werd later bevestigd, toen mijn vrouw en plein publique tijdens de afwas aan zijn vrouw vroeg, of haar man fijn had gevliegerd. De RABO-vlieger werd dezelfde avond vanonder de luifel van de tent verwijderd en werd ook niet meer in het zwerk gezien.

Jammer toch, dat iemand zich uit angst voor de publieke opinie letterlijk uit het veld laat slaan!

Wim